

ПІД ПРИКРИТТЯМ ПРАВОЗАХИСТУ ТА АНТИГЛОБЛІЗМУ. ЯК ПРАЦЮЄ РОСІЙСЬКИЙ АГЕНТ ВПЛИВУ АЛЕКСАНДР ІОНОВ

Російська неофіційна «дипломатія» проробила доволі непогану роботу над помилками своїх радянських «попередників».

Так, в СРСР генсеки поклалися лише на своїх сателітів у вигляді комуністичних партій, які в багатьох розвинених країнах були явищем відверто маргінальним.

На відміну від Радянського Союзу, путінська Росія експлуатує в своїх інтересах будь-які рухи, спрямовані проти західного порядку денного.

Показовим є приклад Німеччини: і ультраправі з «Альтернативи для Німеччини» і їхні ідеологічні опоненти з партії «Ліви» однаковою мірою є «путінферштеєрами», лояльними до російського президента, попри очевидні розбіжності між собою.

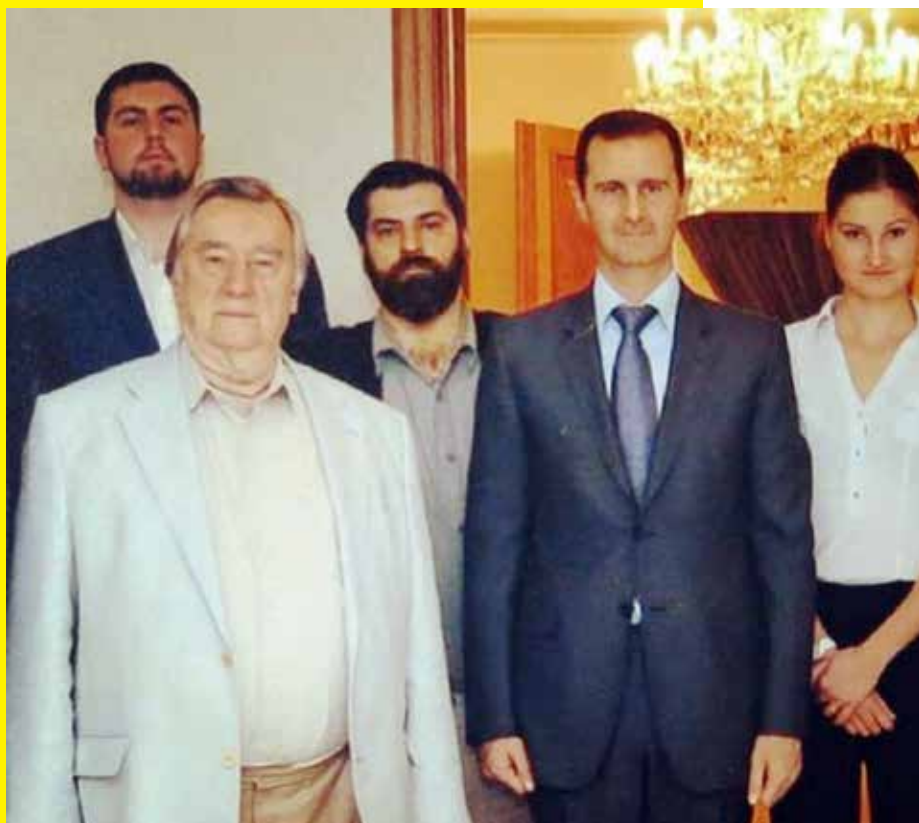
При цьому кураторами для «закордонних товаришів» з російського боку для різних ідеологічних таборів можуть бути одні й ті самі люди. Як от **Александр Іонов**.

Антиглобалізм на зарплаті у Путіна

Александр Іонов є політичним функціонером надзвичайно широкого профілю. З 2012-го року він очолює Антиглобалістський рух Росії (АДР – Антиглобалістское Движение России).

Активісти організації підтримують диктаторські режими країн Третього світу: від Венесуели до Ірану, проводять різноманітні акції «солідарності». А сам Іонов гордо позує для фотографій з Башар аль-Асадом і Махмудом Ахмадінежадом.

Іонов та його соратники щедро фінансуються з державного бюджету Росії. Спершу вони отримали грант в розмірі один мільйон рублів від Національного благодійного фонду на підтримку військово-патріотичного виховання, потім до них потекли більші суми.

Александр Іонов підняв прапор антиглобалізму не для того, щоб боротися зі свавіллям корпорацій на кшталт Газпрому чи Роснефти, і не проти змін клімату, до якої російська енергомістка економіка неабияк причетна.

У нього ті ж вороги, що й у Путіна – «колективний Захід», якому Кремль намагається помститись за поразку у Холодній війні.

Тому Іонов готовий бачити серед своїх союзників будь-кого, хто має якийсь резон показати «кузькіну матір» Вашингтону чи Брюсселю.

Так у 2016-му у Москві під егідою АДР пройшов «**Діалог націй**», на якому були пред-

ставники самопроголошеного Придністров'я та «ЛНР»-«ДНР» разом із емісарами Сомаліленду та сепаратистських рухів Каліфорнії та Техасу.

Якщо згаданий захід мав відчутне ліве забарвлення, то проведений на рік раніше у Петербурзі **Міжнародний російський консервативний форум** «відпрацював» по правому флангу: серед делегатів були російські націоналісти (включно з бойовиками, що воювали на Донбасі проти України), сепаратисти з італійської Ліги Ломбардії чи неофашистської грецької партії «Золота зоря» ну й, звісно ж, Александр Іонов.

За гаслами про право націй на самовизначення, боротьбу проти однополярного світу і справедливості ховаються очевидні російські геополітичні цілі – за будь-яку ціну послабити Захід, дестабілізувати політичну ситуацію – хоч шляхом посилення конфронтації на расовому (BLM у США) чи соціальному («жовті жилети» у Франції) ґрунті.

До слова, поки Александр Іонов та його соратники підігрують різним сепаратистським настроям в інших державах, у самій Росії корінні народи або вимирають (таких в РФ навіть за офіційною статистикою налічується 47) або асимілюються і остаточно розчиняють свою національну ідентичність у плавильному казані імперії.

2019-го удмуртський вчений Альберт Разін скоїв самоспалення в Іжевську на знак протесту проти утисків мови корінного населення, однак російських антиглобалістів на чолі з Іоновим такі трагічні інциденти мало цікавлять: вони воліють боротися з «американською воєнщиною» далеко за межами Російської Федерації.

У 2019 р. **іспанська газета El Mundo** опублікувала дослідження, в якому йшлося про те, що в інтересах російської військової розвідки в іспаномовному світі діє розгалужена мережа інтернет-акаунтів, які роздувають протестні настрої від Сантьяго-де-Чилі до Барселони.

«Хабом» для цієї мережі виступає іспаномовна версія російського телеканалу Russia Today, одним із її кураторів, відповідно до даних розслідування, виступає Александр Іонов.

Логічно, адже Латинська Америка здавна знаходиться в полі зору його «антиглобалістських» зацікавлень.

«Експерт з українського питання»

У риторичі Іонова нерідко звучать заклики «не допустити кольорових революцій» - так в російській пропаганді називають будь-які виступи громадянського суспільства проти чинної влади – від пострадянського простору до Венесуели.

Окрім Антиглоблістського руху Александр причетний до цілої низки одіозних організацій. Одна з них – російський рух «Антимайдан», його мета заявлена так: «Ми об'єднуємося у рух «Антимайдан» тому, що любимо Росію і хочемо зберегти нашу Велику країну... Ми знаємо нашу історію, ми пам'ятаємо ту високу ціну, яку заплатив народ Росії, щоб зупинити смуту, яка вже траплялась у нашій історії. Ми бачимо трагедію України, де братовбивча війна на Донбасі почалась з «майдана», вуличних демонстрацій та безладів».

На самому сайті організації сьогодні йде масована інформаційна атака на російських лібералів і передовсім на Алексея Навального.

Втім і «Антимайдан» - не єдиний фронт боротьби з опозицією, де виступає Александр Іонов.

Саме за його поданням, з другої спроби, російський Мін'юст визнав популярне незалежне російськомовне видання «Медуза» іноземним агентом.

Це свого роду «чорна мітка» для ЗМІ, яка значною мірою ускладнює їхню роботу.

Іонов охоче коментує свої дії: мовляв, він всього лише хоче встановлення законності і справедливості, хоча у спілкуванні з «Медузою» він не забув пригадати публікації про іспаномовну фабрику тролей, до яких, що-правда, це медіа не мало жодного стосунку.

Одним з аргументів зарахування «Медузи» до іноземних агентів він назвав те, що журналісти видання критикують правоохоронні органи.

Пізніше, в інтерв'ю виданню «Сноб» він дав розгорнуте пояснення:

«Ми бачили низку певних подій від України до Латинської Америки, коли численні західні джерела на пряму говорили, що треба боротися з силовиками та організаціями, які працюють на захист прав громадяни виявляють екстремістські налаштовані угруповання, тих же терористів. Вони (Медуза) писали, що треба підтримувати «правильні» організації – причому вкрай опозиційного стибу – і тим самим, попри Конституцію, переймати крайні революційні настрої. І це ще м'яко сказано. Всі ми пам'ятаємо Майдан. Те, що там відбувалося, повинно стати для нас усіх уроком. Тому що багато активістів там загинуло. Купа людей стали інвалідами. І там така ж риторика йшла відносно чинної влади і правоохоронних органів».

У цій демагогії читається ще один намір Іонова: догодити одному зі своїх численних працедавців, адже він серед іншого є членом громадської ради при управлінні внутрішніх справ.

Як і більшість російських «публічних діячів», Іонов виступає «експертом з українського питання».

2014-го року він в ефірі Russia Today повчав (зачоно) тодішнього прем'єр-міністра України Арсенія Яценюка стосовно підписання асоціації з Європейським Союзом:

«Якщо ми візьмемо економічну карту України, то побачимо, що основні підприємства розташовані на південному сході України. Ті умови, які нав'язуються країні у разі економічної асоціації, ставлять підприємства у жахливе становище. Якщо Україна підпише економічну частину угоди, то чинна нелегітимна влада в Києві ще більше налаштує проти себе південний схід країни. Що не відповідає інтересам чинної влади. Таким чином, сама асоціація була лише приводом для усунення Януковича».

Той факт, що економічні прогнози Іонова стосовно України не справилися, не заважають йому виступати в іншому амплуа – «оборонного експерта».

Сьогодні він дає поради геополітичного масштабу:

«Пора уже Києву змиритися з тим, що Крим – це частина Росії, Росія буде захищати свій суверенітет. Тому будь-які спроби провокацій – від військових навчань до заяв про вступ до НАТО – є лише політикою розбрату і спрямовані на нагнітання ситуації і розрив двосторонніх стосунків».

Заплутати на рівні символіки

Серед багатьох звань і регалій Іонова напевне найбільш пафосно звучить «віце-президент Міжнародного комітету захисту прав людини», відомий під французькою аббревіатурою CIPDH.

Така організація справді існує, її штаб-квартира розташована у Парижі.

За всіма формальними ознаками – це одна із правозахисних структур, до яких у західному світі прийнято ставитися з пошани, з чого власне й користується російська агентура.

Якщо до словосполучення «російський журналіст» сьогодні у багатьох людей у Європі нині доволі обережне ставлення, то «російський правозахисник» звучить куди менш підозріло.

Сайт Міжнародного комітету з прав людини, віце-президентом якого є Александр Іонов, має лише одну мову версію – французьку, хоча офіси вона має (як заявлено на тому ж сайті) у вісьмох країнах (від Казахстану до США).

У логотипі організації вгадується символіка ООН, і це очевидний прийом для підвищення респектабельності – жодного стосунку до Об'єднаних Націй цей комітет не має.

Організація намагається використовувати власні номерні знаки, візуально подібні до тих, що має техніка місії ООН і навіть роздавати паспорти, про недійсність яких мусила навіть повідомляти Європейська Комісія.

Сам Іонов спершу заперечує свою причетність до CIPDH, а потім називає це заперечення «вигідною західних журналістів».

Втім на його персональній сторінці в інтернеті його приналежність до Міжнародного комітету захисту прав людини і саме на посаді віце-президента із прав людини зафіксована.

Вибірковий правозахист

Сьогодні Александр Іонов вольє позиціонувати себе як правозахисника і громадського діяча.

Саме так його називають у прокремлівських ЗМІ.

Євгеній Пригожин – впливовий російський функціонер, «батько» ботофери в Ольгино за-снував **«Фонд боротьби проти репресій»**.

Зрозуміло, що фонд надає допомогу не жертвам російського поліцейського свавілля чи переслідуваним опозиціонерам та активістам.

Пригожин, Іонов і Ко мають вельми специфічних підопічних.

Варто згадати бодай кількох із них.

Мумія Абу Джамал – активіст американських «Чорних пантер», що відбуває пожиттєве покарання за вбивство поліцейського.

Станіслав Лісов, Петр Левашов – російські хакери, заарештовані за підозрою у кібершахрайстві і втручанні у вибори в США.

Віктор Бут – тіньовий збройний барон.

Окремої уваги варта ще одна підзахисна Іонова – Марія Бутіна, яку в США заарештували за підозрою у шпигунстві.

У її справі, які в багатьох раніше згаданих, не йшлося про порушення прав людини.

Порятунок Бутіної – це всього лише сюжет із буденної праці спецслужб. До яких де-юре Іонов жодного стосунку не має.

Тим не менш звільнену Марію Бутіну у московському аеропорту разом з рідними зустрічали двоє людей – речниця російського МЗС Марія Захарова та Александр Іонов, який вторив навіть цілий фонд порятунку.

За цю чи за якусь іншу операцію він нагороджений грамотою за сприяння органам ФСБ.

За всіма своїми «праведними» справами не забуває пан Іонов і про власний добробут.

Він є президентом компанії Ionov Transcontinental, яка займається консалтингом у галузі зовнішньої торгівлі.

Так, лідер антиглобалістів сприяє просуванню інтересів російських корпорацій, і в його оточенні навряд чи кого здивує цей факт.

Серед напрямків діяльності комерційної компанії Іонова є «недержавна сфера безпеки» (отже, доступ до приватних військових компаній), а якщо

звжати, що географія його бізнес-інтересів сягає таких країн як Сирія чи Іран, нескладно зрозуміти, що Іонов має дуже могутніх покровителів у Кремлі.

Власне якої сфери діяльності Іонова не торкнутись, стає помітною його близькість до органів державної влади, виконання важливої підривної роботи на Заході і шельмування різними престижними у цивілізованому світі статусами: громадський діяч, правозахисник тощо.

Його переміщення з «антиглобалістського» фронту на міжнародно-правовий може свідчити про певні зміни у тактиці Кремля у своїй реваншистській грі.

Путін полюбає асиметричні рішення.

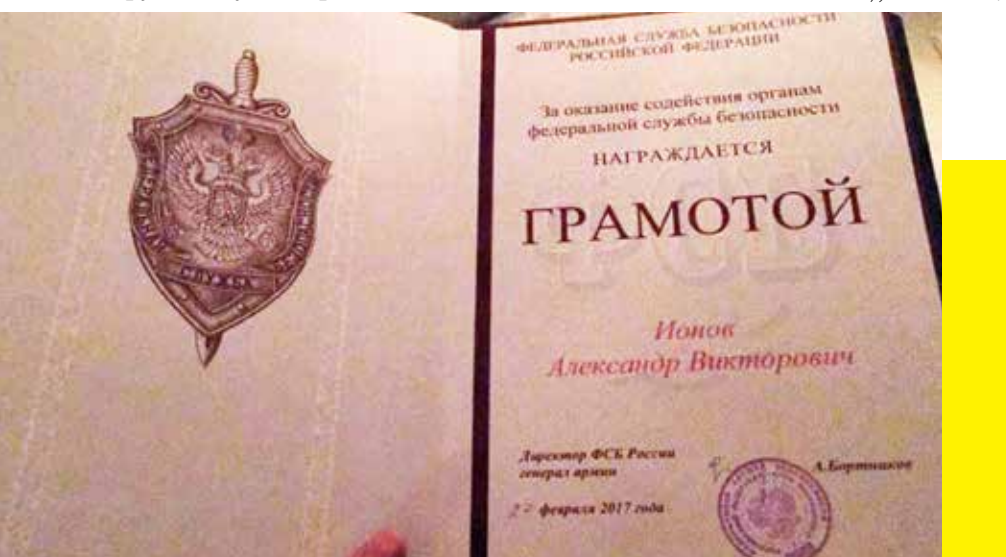
Разом із розпалюванням ненависті за допомогою різного штибу радикалів він намагається грати на полі свого супротивника: використовувати поняття «прав людини» так, щоб прикривати ними різні інформаційно-психологічні та агентурні операції.

Для цього й трапляються у нагоді такі діячі як Александр Іонов.

Відхід його від відкритого антиглобалізму може свідчити про те, що в Кремля на нього тепер інші плани і замість різних там з'їздів сепартистів, його намагаються просунути в якісь серйозні міжнародні структури під виглядом правозахисника (ПАРЄ, ОБСЄ, Тристороння контактна група з врегулювання на Донбаса).

Для того й вибудовується менш агресивний імідж.

Щоб не допустити цього, європейські політики повинні ідентифікувати Іонова як особу, якій слід заборонити в'їзд на територію ЄС і таким чином перекрити Москві можливості для подальших «антиглобалістських» дій зсередини Європейського Союзу.

Подяка ФСБ

<https://meduza.io/feature/2021/05/20/poznakomtes-s-aleksandrom-ionovym-chelovekom-kotoryy-napisal-donos-na-meduzu-potrebovav-priznat-ee-inostrannym-agentom>